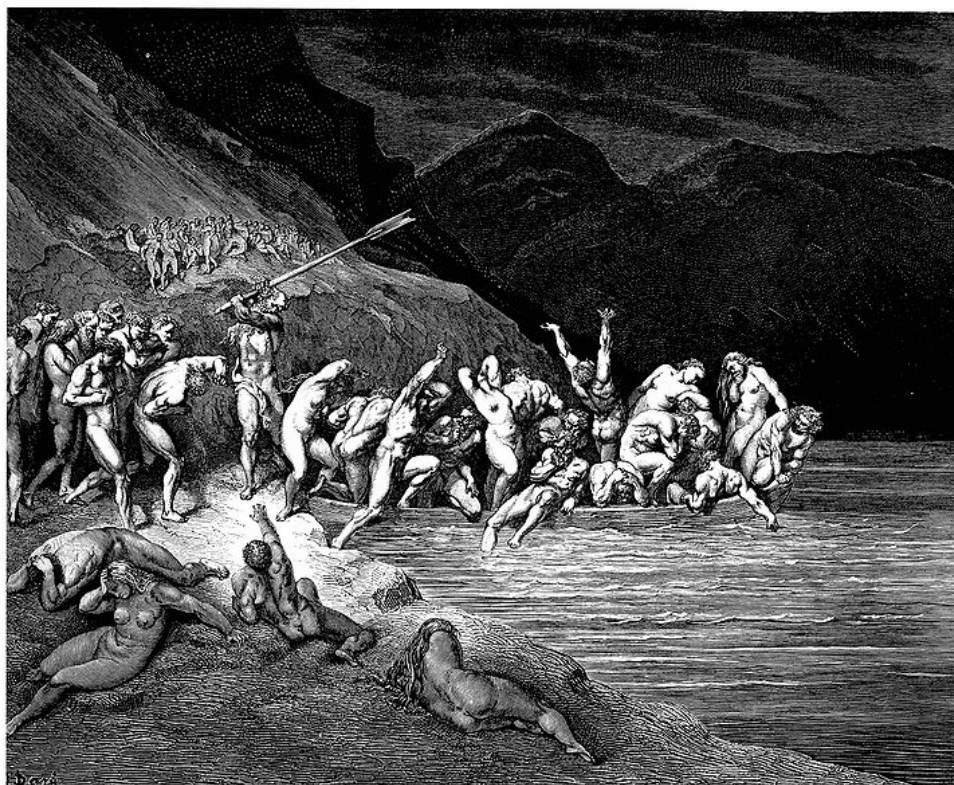

PREDICĂ LA DUMINICA A XXIII-A DUPĂ RUSALII

Despre Iad

Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc (Luca VIII, 31).

Frați creștini,

Sfânta Evanghelie de astăzi ne prezintă o scenă cutremurătoare în care vedem cum Domnul nostru Iisus Hristos a vindecat un om îndrăcit în care se încuibaseră o legiune de demoni. Și spune Sfânta Evanghelie, că acest om își avea locuința prin morminte.

Nimeni nu-l putea ține legat, nici chiar în lanțuri și de multe ori fusese legat cu picioarele în obezi și cu cătușe la mâini, dar sfărâmasese totul. El stătea mai mult printre morminte, alerga gol, striga și se lovea cu pietre, așa că nimeni nu se încumeta să mai treacă pe drumul acela. Dar deodată demonii simt că se apropie Fiul lui Dumnezeu și-l scot afară pe om din groapă, care răcnind îl întâmpină pe Iisus cu glas puternic zicând: "Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui!"

Ce descoperim în aceste cuvinte ale demonilor care vorbeau prin gura îndrăcitului?

În primul rând, vedem că ei L-au cunoscut că este Fiul lui Dumnezeu. În al doilea rând, observăm că demonii fac și ei o rugăciune către Fiul lui Dumnezeu, căci vedem cum se roagă ca să nu-i chinuiască.

În al treilea rând, descoperim că și dracii care sunt duhuri necurate, se tem de chinuri și de suferințe, ceea ce ne face să înțelegem că există iad și chinuri veșnice și că sufletele oamenilor păcătoși se vor chinui acolo împreună cu demonii în veci și nu cum spun unii că nu există iad, că nu există suflet și că după moarte nu mai simți nimic deoarece totul se pierde.

Iată deci că duhurile necurate asupresc în lumea aceasta pe oameni, îi învață la rele, îi chinuie în diferite feluri și le face plăcere să-i vadă căzuți în cele mai mari necazuri și să se târască ca șarpele pe pământ lipsiți de sprijinul dumnezeiesc, iar apoi să meargă cu ei în chinurile iadului pentru păcatele lor.

Iisus l-a întrebat pe demonizatul de astăzi: "Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Căci demonii intraseră în el". Sărmanul om, era încătușat de vreo 6000 de draci, căci atâta înseamnă o legiune. Deși erau atât de mulți, la puterea dumnezeiască a lui Iisus, s-au cutremurat și L-au rugat să nu le poruncească să meargă în adânc, adică să nu-i trimită în întuneric, în tartar, în iad, căci locul acesta este păstrat pentru demoni ca să fie judecați în ziua judecății. Ei se rugau ca să nu fie trimiși în acel loc unde sunt mulți demoni legați, pentru că se temeau mult de chinuri și nădăjduiau să mai facă și alte rele între oameni.

Toate popoarele pământului au credință despre chinurile veșnice ale iadului și învață că după moarte pe cei răi îi așteaptă aceste chinuri înfricoșătoare. Dar dintre toate religiile, credința ortodoxă ne descoperă clar din Sfânta Scriptură, existența chinurilor veșnice ale iadului de care pomenește însuși Mântuitorul în Sfânta Evanghelie zicând: "Duceți-vă de la Mine blestemaților în focul cel de veci care este gătit diavolului și îngerilor lui".

Existența diavolului se poate vedea din pilda bogatului nemilostiv, care cere săracului Lazăr o picătură de apă să-i răcorească limba, ca și din parabola datornicului nemilostiv care a fost aruncat în întunericul cel mai din afară. Existența iadului se poate deduce și din rugăciunea demonilor din Evanghelia de astăzi care îl rugau pe Domnul Hristos ca să nu le poruncească să meargă în adânc, precum și din alte locuri din Sfânta Scriptură.

Iadul, n-a fost niciodată tăgăduit, nici deeretici, nici de evrei, nici de mahomedani și însuși păgânii au avut o credință despre iad. Sunt însă oameni în zilele noastre care râd când aud despre iad, îl pun la îndoială, iar alții zic cu toată convingerea că nu există. Sărmanii oameni se lipsesc de suflet pentru comoditatea trupului. Unii tăgăduiesc doctrina despre iad pentru că sunt nedestoinici în materie de religie, sunt străini de această parte a științei, și nu cunosc nici cele mai elementare chestiuni ale catehismului.

Mulți caută să combată cu încăpățănare existența iadului pentru ca să convingă cât mai multă lume, ca să aibă cu cine să se încurajeze și să facă păcate fără frică. De aceea ar dori să nu mai existe iad și o țin așa cu tărie. Dacă un hoț ar fi nebun și nu ar crede că există închisori, oare închisoarea ar înceta să mai existe, și cei condamnați nu s-ar mai face părtași acelor locuri de amar? Dar oare trebuie să vină cei din închisori să ne spună că într-adevăr există închisori? Căci așa pretind mulți necredincioși, că n-a venit nimeni de dincolo de mormânt care să vorbească despre iad! Dar e nevoie ca osândiții din iad să vină și să ne vorbească?

Cu toate acestea Dumnezeu a îngăduit ca să vină de dincolo și să ne vorbească despre cele văzute pe acolo cu sufletul. Domnul Hristos ne vorbește despre bogatul pe care-l vedea în focul iadului și care cerea o picătură de apă ca să se răcorească. Sunt apoi cele trei suflete pe care le-a întors Mântuitorul înapoi în viața aceasta: fiul văduvei din Nain, fiica lui Iair și Lazăr. Despre ei spun sfintele cărți că sufletele le-au fost aduse pe pământ din iad și au mai trăit mult timp învățând și spunând în lume cele ce-au văzut pe acolo. Dar diavolul care vrea să înșele pe toată lumea cu vicleșugurile lui, se ascunde și nu vrea să se dea pe față nelăsându-i pe oameni să creadă că există el și înșelăciunea lui.

Așa se povestește că de multă vreme trăia un hoț foarte periculos și viclean. El folosea vicleșugul ca și diavolul, ca să-i poată trăda pe oameni. Lumea era speriată și căuta fiecare să se apere, închizând ferestrele și ușile, ca să nu poată pătrunde acest hoț fioros în casele lor. Dar ce făcea hoțul? O vreme, el nu mai făcea nici o spargere și plătea oameni pe care-i trimetea prin sate să spună, că a murit.

Auzind vestea, oamenii se bucurau, răsuflau ușurați, stăteau liniștiți, nu se mai păzeau și astfel uitau ușile descuiate. Atunci hoțul nostru ieșea din ascunzătoare și făcea cele mai grele prădăciuni. Jefuia și omora, lăsând în urmă numai chin și jale.

În felul acestui hoț acționează și diavolul, frați creștini. Astfel el pune pe anumiți necredincioși să spună în lume că nu există diavol și nici iad. Cei cu credință puțină, cred această minciună. Astfel slăbesc în rugăciune, nu mai vin la biserică, nu le mai este frică de păcate, amână spovedania și împărtășania, se așează pe petreceri și trăiesc fără grijă de moarte. Așa pe negândite îi prinde moartea nepregătiți și diavolul înfige ghearele în sufletele lor și astfel ajung în muncile veșnice ale iadului.

Așa că, frați creștini, cum credem că există Dumnezeu, rai, îngeri și suflet, să credem că există și iad și demoni care vor chinui sufletele, căci nu în zadar spune Mântuitorul că tot pomul care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. În altă parte tot Mântuitorul spune că va trimite Fiul Omului pe îngerii Săi și-i vor aduna din împărăția Sa, pe toți cei care fac sminteli și fărădelegi, care vor fi aruncați în cuptorul cel de foc, unde este plânsul și scrâșnirea dinților.

Tot în Evanghelia Sa, Domnul Hristos mai zice: "Că mulți vor veni de la Apus și de la Răsărit și se vor odihni cu Avraam și cu Isaac în Împărăția cerurilor, iar fiii Împărăției se vor arunca în întunericul cel mai din afară acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților". În altă parte ne spune că intrând împăratul, a văzut între cei ce ședeau la masă pe un om ce nu era îmbrăcat în haină de nuntă și i-a zis: "Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? Atunci a zis împăratul slugilor: Legați-i mâinile și picioarele și aruncați-l în întunericul cel mai din afară acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților".

Nu în zadar Mântuitorul mai spune: "De te smintește mâna ta, tai-o; căci mai bine este să intri în viața veșnică fără o mână, decât cu amândouă mâinile în gheenă, în focul cel nestins, unde viermele nu doarme și focul nu se stinge. De te smintește piciorul tău, taie-l, căci mai bine este să intri în viața veșnică fără un picior decât să te duci cu amândouă picioarele în focul cel nestins. Și de te smintește ochiul tău, scoate-l, căci mai bine este să intri cu un ochi în Împărăția lui Dumnezeu, decât să fii aruncat cu doi ochi în gheena focului, unde viermele nu doarme și focul nu se stinge".

În Apocalipsă, se spune că a fost prinsă fiara și cu ea proorocul mincinos care a făcut semne înaintea ei cu care a amăgit pe cei care au luat semnul fiarei și care s-au închinat chipului ei. Aceștia au fost trimiși într-o mare de foc, care arde cu piatră și pucioasă. Iată deci că mintea omenească poate fi convinsă de existența iadului și de învățătura sfintei noastre Biserici, despre suferințele care așteaptă pe păcătoși acolo.

Pentru a ne imagina cât de puțin, iadul și chinurile lui, să privim cu atenție cu ochii sufletului la bietul om din Evanghelia de astăzi, încătușat de 6000 de demoni, care-l duceau prin morminte și pustietăți chinându-i și sfărâmându-i în diferite chipuri trupul gol. Domnul Iisus, care-l cunoștea, a voit să facă milă cu el și să alunge duhurile necurate căci de aceea a venit în ținutul acela.

Demonii când l-au văzut, s-au înspăimântat iar cel mai mare dintre ei, vorbind în numele tuturor demonilor încuibați în bietul om, ruga pe Iisus ca să nu le poruncească, să meargă în adânc. Iată deci, câtă frică au demonii de acest iad înfricoșat, căci vedem cum se tem de mânia și blestemul dumnezeiesc, iar noi nu purtăm nici o grijă de salvarea sufletului nostru. Este adevărat că fiecare om în viața aceasta gândește mai mult la fericire, mâncăruri și băuturi alese, distracții și tot felul de plăceri dulci, frumoase, arome și gustoase.

Dar să ne oprim o clipă și să cugetăm mai adânc la viața noastră care se sfârșește cu fiecare zi ce trece și să vedem cum ne apropiem de înfricoșata zi a morții, de judecata lui Dumnezeu ca să dăm seama pentru faptele noastre; să vedem cum ne apropiem de iadul cu

demoni care așteaptă sufletele neîndreptate în viața aceasta. E cel mai folositor lucru pe care trebuie să-l facem fiecare, căci nimeni nu ca scăpa de moarte și de judecată.

Odată cu ieșirea sufletului vom vedea lucruri îngrozitoare, căci sufletul își va păstra toate darurile supranaturale, precum și cele cinci simțiri ale trupului: auzul, văzul, gustul, mirosul și pipăitul. Tot așa se vor păstra cele trei puteri sufletești: judecata, voința și aducerea aminte.

Acolo în iad ne vom aminti toată viața noastră, toate faptele pe care le-am făcut, toate locurile unde am petrecut. Ne vom aminti de părinți și rudenii, de frați, surori și de toate dezmierdările lumii în acel loc depărtat de Dumnezeu. Grozav va fi chinul când îți vei aminti toate acestea. Un dor nebun va chinui sufletul copiilor pentru părinți, al părinților pentru copii, al fraților de surori și al soților între ei. Plângere nemângâiată va cuprinde sufletul, iar chinul va fi fără de sfârșit. Cu auzul vor auzi hulele, înjurăturile și toate batjocurile demonilor, precum și răcnetul celorlalte suflete chinuite. Vor auzi trosnetul focului veșnic și șuierăturile balaurilor care se apropie de ei.

Cu văzul vor vedea toate acestea și vor vedea cum clocotesc sufletele întocmai ca bucățelele în oala ce fierbe la foc. Acolo vor fierbe sufletele în smoală și apă fierbinte. Vor vedea diavolii în toată urâtenia lor; vor vedea focul și viermii cei neadormiți; vor vedea și vor cunoaște pe mulți cu care s-au distrat pe pământ, vor gusta spurcăciunile demonilor și carnea pruncilor avortați. Vor gusta din plin amărăciunea și putregaiul iadului.

Vor mirosi cele mai scârnave mirosuri ale duhurilor necurate. Vor mirosi toată putoarea iadului și tot puroiul sufletelor stricate de mulțimea păcatelor. Vor pipăi capetele balaurilor încolăciți și viermii cei neadormiți pe care îi vor avea de așternut.

Vai de sufletul păcătos, căci de mii de ori ar fi fost mai bine să nu se nască decât să ajungă în aceste locuri. O, ce bine ar fi ca odată cu ieșirea sufletului să dispară și aceste simțuri! Dar durerea mare este că sufletul va avea dezvoltate toate simțurile acestea care vor lucra cu putere și mai multă.

Toate acestea frați creștini, trebuie să ne sfâșie sufletul când le auzim, căci sunt mai grele decât puterile trupești. Atunci copiii vor blestema pe părinți căci nu i-au învățat calea cea bună, vor blestema pânțelele care i-au purtat și laptele pe care l-au supt. Atunci mulți vor blestema pe prietenii care i-au îndemnat la păcate și plăceri vinovate. Vor blestema băuturile, mâncărurile, muzica și dansurile, desfrâurile și toate plăcerile pe care le-au gustat în viață și care acum s-au sfârșit și le pricinuesc atâta amar.

Gândiți-vă la îndrăcitul din Evanghelia de astăzi care fierbea de mânie întocmai ca o fiară sălbatică și care dacă ar fi putut și-ar fi scos și ficații din el ca să-i mănânce. Gândiți-vă la răutatea și spurcăciunea dracilor, că nici porcii nu i-au putut suferi și au preferat să se înece,

decât să-i primească. Gândiți-vă la chinurile unui bolnav de cancer pe patul morții, care-și varsă plămâni și fierea pe gură și care-și rupe carnea de durere, strigând și blestemând.

Gândiți-vă la usturimile celui care a fost ars de foc sau opărit, cum curge carnea de pe el în dureri sfâșietoare. Gândiți-vă la durerea unei măsele și la toate durerile trupești care te chinuie zile și nopți întregi. Cât este de greu! Dar acestea sunt trecătoare. Însă chinul iadului pentru suflet nu se mai sfârșește niciodată. Când vor trece mii și milioane de ani, chinul iadului este tot la început. Râuri de lacrimi dacă se varsă, acolo nu mai este pocăință, nu mai este iertare.

Se spune că regele Lisimah după ce a fost învins de sciți, aceia au astupat toate fântânile, iar el era chinuit groaznic de sete. Nu mai putea suferi arsura setei și simțea cum i se aprind plămâni. Bietul rege se predă dușmanilor, iar aceștia îi dădură o cupă mare de apă ca să-și potolească setea. După ce bău regele zise: "Vai, ce repede trece plăcerea pentru care mi-am pierdut tronul și libertatea!" A fost luat apoi legat și dus în temnițele închisorii pentru executare. Așa vor spune și osândiții iadului cu mare amărăciune, când vor vedea cum au trecut plăcerile vinovate pentru care au pierdut fericirea veșnică și sufletul.

Un sfânt părinte spune că cel mai greu va fi pentru nefericiții din iad, când vor vedea că sunt osândiți acolo pentru niște păcate pe care puteau ușor să le ocolească și să-și salveze sufletul, câștigând fericirea cerească.

Sfântul Ioan Damaschin, povestind viața prințului Ioasaf care a fost încreștinat de pustnicul Varlaam, spune că acest prinț, pe când se afla expus la ispite violente, se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu ca să-l scape. Rugăciunea fiindu-i ascultată, a fost răpit cu sufletul și condus într-un loc întunecos, plin de groază cu vedere înfiorătoare.

Era în fața unui lac de pucioasă și smoală cu foc, în care se găseau nenumărate suflete cufundate acolo pradă flăcărilor și usturimilor mistuitoare. În mijlocul urletelor și strigătelor de deznădejde auzi o voce cerească care-i zise: "Aici păcatul își primește pedeapsa, aici plăcerea unui moment e pedepsită cu o veșnicie de suferință". Această vedenie îi dăde puteri noi, iar sfântul Ioasaf învinse toate ispitele demonului.

Noi auzim însă și știm că există iad, dar cu toate acestea mergem pe calea care ne duce la chinurile lui. Cine se pocăiește cu adevărat? Cine se îndreaptă? Cine se întoarce din calea pierzării? Cei mai mulți se lasă în nădejdea că Dumnezeu este bun și ne iartă, dar uită că Dumnezeu e drept și pedepsește după dreptate. Ca să înțelegeți cât de puțin suferința iadului, ascultați încă o întâmplare adevărată.

Împăratul Zenon al Țarigradului, a împărățit ca un nevrednic și păcătos peste supușii lui. Din cauza vieții lui scandaloase, a petrecerilor și bețiilor a fost urât de popor, de boieri, de armată și chiar de soția lui Adriana. Ascultați ce i-a făcut într-o zi împărăteasa: după una din

petreceri împăratul s-a îmbătat așa de rău încât a căzut jos ca un mort. Împărăteasa a poruncit ca să fie băgat într-o groapă adâncă, să fie astupat și nimeni să nu îndrăznească să-l scoată, pentru că un astfel de împărat nevrednic de viață și de împărăția lui trebuia îngropat de viu.

După puțin timp, Zenon împăratul se trezește din beția lui, în acel cavou întunecos. Vede întunericul, simte unde se află și spaima îl îngrozește. Începe să bată, să strige, să plângă și să se înfurie, dar nimeni nu îndrăznește și nu i se face milă de el ca să-i deschidă. Piatra de pe ușa gropii era grea, iar ticălosul împărat îngrozit de fiorul morții a început să răcnească ca fiarele sălbatice, să strige și să se bată cu capul de pereți, încât s-a zdrobit și așa în chinuri groaznice și-a lepădat sufletul, căci după dezgropare a fost găsit sfărâmat cu totul.

De la acest mormânt să ne ducem cu gândul la sufletul păcătos, osândit în întunericul din afară. Câtă jale și frică se simte în întunericul acela! Icoana aceasta a veșnicilor chinuri din iad s-o avem totdeauna în fața ochilor noștri frați creștini și să ne gândim și cu mult mai mult interes sufletesc, cu mai multă atenție, la mântuirea sufletului nostru. Să facem tot ceea ce ne stă în putere numai să nu ajungem în acel loc înfricoșat, căci pentru păstrarea vieții trupești facem orice.

Ne ferim de orice primejdie, folosim orice leac, renunțăm la orice plăcere și ținem chiar un regim riguros numai să ne facem sănătoși. Cheltuim pe la doctori, căutăm medicamente cât mai bune, numai să ne păstrăm viața aceasta trecătoare. Dar moartea tot nu putem să o ocolim și de ea să fim siguri că nu vom scăpa.

Judecați acum singuri dacă nu-i mai importantă ca orice asigurarea vieții de dincolo de moarte, dar o cumplită urgie apasă pe capul multora, că trăiesc pe pământ ca în iad. Zadarnic au case mari și mașini mici, dar n-au pace, n-au liniște, n-au mulțumire sufletească, fiindcă n-au pe Dumnezeu, sunt căzuți în ghearele satanei. Mulți sunt îndrăciți, împătimiți și frământați de tot felul de pofte viclene și scârboase și nu pot jertfi nici cel mai puțin timp pentru suflet.

Auzim multe persoane tânguindu-se și spunând că se simt așa de singure și deznădăjduite, încât unele ajung până acolo să spună că sunt gata să-și ia viața. Într-adevăr aceste persoane sunt singure, căci dacă ar avea pe Dumnezeu, ar avea totul, dar așa zadarnic au celelalte lucruri trecătoare. Iată deci ce trebuie să facă: să-L caute pe Dumnezeu în casa Lui, în Sfânta Biserică, să asculte cuvântul și să împlinească poruncile și voia Lui. Să iubească pe Dumnezeu mai mult ca orice pe lumea aceasta și atunci vor găsi liniștea sufletească și nu se vor mai simți singuri.

Când auziți pe cineva că nu poate suferi biserica, preotul, rugăciunea, icoana, să știți că acela e necurat, e legat în lanțuri de demoni, e stăpânit de vrăjmașul. Pentru asemenea suflet se cer rugăciuni puternice, cu jertfă, post și milostenii, cu metanii și ajunări. Din păcate s-au

înmulțit astfel de cazuri că aproape nu există casă în care să nu fie cel puțin unul pe care satana îl ține și nu poate veni la biserică, întocmai ca îndrăcitul din Evanghelia de astăzi.

Multe lacrimi varsă unele mame pentru copiii lor care suferă de necredință. Multe soții sunt chinuite de soții lor care le opresc să nu mai vină la biserică, pentru patima păcatului, căci nu se pot înfrâna niciodată, ca să se păstreze curați cu trupul și să poată primi sfințeniile din biserică. Nu se mai ține seama de sărbători și de sfânta duminică.

Dar să înălțăm o clipă gândul nostru la cei nefericiți care se află acum în osânda cea cumplită a iadului. Ce n-ar face ei dacă s-ar mai putea întoarce iarăși pe pământ?! Ce n-ar da ei să se poată răscumpăra?! Câte n-ar îndura ei, aici în lumea aceasta numai ca să scape?! Ar renunța la orice, n-ar mai spune că e greu să se lase de drăcuit, de înjurat și blestemat, de desfrânări și de fumat. Nu le-ar mai fi greu să trăiască fără distracții, chefuri și atâtea plăceri păcătoase, dar pentru dânșii e prea târziu; soarta lor e pecetluită în iad.

Zadarnic se roagă, rugăciunile lor nu mai sunt ascultate, pentru că o prăpastie mare este între cer și iad. Numai noi, aceștia de pe pământ, cât suntem în viață mai putem face și repara din trecutul acestor nefericiți. Noi putem stinge și flăcările care ne așteaptă pe noi înșine dincolo în iad, prin lacrimile pocăinței, prin spovedanie sinceră, prin fapte bune și viață curată. Dar vai, stăm nepăsători, pasivi la cuvintele dumnezeiești care ni se par glume.

Această împietrire a inimii, vine de la demonul care nu ne lasă să auzim, să înțelegem și să facem voia lui Dumnezeu. Zadarnic strigă la noi semnele cerești, urgiile dumnezeiești, căci nu auzim, nu vedem și nu ne mișcă nimic, ci ne făurim mii de planuri pentru viitor. Iadul nu ne înspăimântă, soarta noastră în veșnicie nu ne preocupă, iar viața se scurge, moartea se apropie pe nesimțite și noi stăm nepăsători mergând spre prăpastie cu ochii legați.

Frați creștini, treziți-vă din somnul păcatelor, unde vă duceți? Sunteți creștini! Unde vă e credința? Unde vă e mintea oameni buni? Când veți cugeta la veșnicie? Dacă nu auziți acum cât mai aveți vreme, în viața cealaltă va fi prea târziu. Ascultați cuvintele înțeleptului Sirah, care spune, să aveți milă de sufletele voastre, căci dacă voi nu aveți milă cine să aibă și să vă scape? Nu vă pregătiți pieirea printr-o nepăsare de neiertat.

Căiți-vă de păcatele pe care le-ați săvârșit, cât mai este vreme. Fugiți de păcat și trăiți în sfințenie, păstrați-vă curați făcând fapte bune, iar când vă spovediți cereți canon pentru păcate fiindcă ele trebuie ispășite, ori aici, ori în iad. De aceea vin suferințe grele peste unii chiar spovediți, pentru că nu fac canon pentru păcate și trimit Dumnezeu înaintea sfârșitului vieții noastre suferințe grele, anii durerilor, ca să ne ispășim de păcate și să ne întoarcem la El.

Să nu cântim, ci mai bine să ne recunoaștem vina, și să plângem cu lacrimi amare, să plângem că de multe ori am râs de câte ceva chiar cu lacrimi. Să vărsăm deci lacrimi cu părere

de rău, ca să stingem focul iadului care ne așteaptă, dacă nu ne îndreptăm. De câte ori vin ispitele, opriți-vă și ziceți:

- Înapoia mea satano, există iad și chinuri veșnice, mă tem și vreau să nu mai păcătoiesc, vreau să ascult de Dumnezeu și să mă las de toate păcatele. Vreau să slujesc Domnului meu, Stăpânului meu ceresc.

Rugăciune

Dumnezeule Prea Drepte, ca să pedepsești păcatele noastre pe care le-am făcut, trimite-ne aici în lumea aceasta, boli, neazuri și suferințe pe care le merităm, după voia Ta cea sfântă. Știm că după puțină vreme ele se vor sfârși. Dar să nu ne pedepsești Doamne în iad cu chinuri veșnice, fără de sfârșit.

Fie-Ți milă de noi păcătoșii și dă-ne minte ca să înțelegem voia Ta cea sfântă, să Te iubim pe Tine, mai mult ca orice în lumea aceasta și să-Ți slujim Ție acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.